



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 464/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. D., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/1061/2001 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. P. D. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. P. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“),

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ústavy postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/1061/2001.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v tomto konaní je účastníkom „*obchodná spoločnosť S., s.r.o.*“, ktorej je konateľom a jediným vlastníkom. Namieta, že postupom okresného súdu mu bola „*odňatá možnosť, aby sa ako účastník konania mohol pred súdom domáhať svojich práv*“, a to jednak nečinnosťou okresného súdu a tiež rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením sp. zn. 4 Co/206/2007 z 15. januára 2009 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C/1061/2001 z 25. januára 2007.

Poukazuje na to, že „*Medzi základné dôvody, pre ktoré druhostupňový súd zrušil vyššie uvedený rozsudok je, že súd riadne nezistil okruh účastníkov konania, nekonal vo veci bez zbytočných prietáhov a tiež žalobný návrh ako celok, vyhodnotenie dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti ako aj právny záver neboli náležite zdôvodnené.*“.

V priebehu konania sa viackrát sťažoval na zbytočné prietahy v konaní (november 2005, máj 2006, júl 2007, marec 2008, marec 2009 a apríl 2010). Na poslednú sťažnosť mu odpovedal predseda okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 13/2010 z 25. mája 2010, ktoré priložil k svojej sťažnosti.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní a prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že:

*„1. Základné právo Ing. P. D. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd konaním Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/1061/2001 porušené bolo.*

2. Postupom Okresného súdu Michalovce bolo porušené základné právo sťažovateľa, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to konaním Okresného súdu Michalovce, č. k. 13C/1061/2001.

3. Postupom Okresného súdu Michalovce boli porušené základné práva sťažovateľa, podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a to konaním Okresného súdu Michalovce, č. k. 13C/1061/2001.

4. Ing. P. D. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré vyplatí Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR v lehote 30 dní od vydania nálezu Ústavného súdu SR.

5. Ing. P. D. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Michalovce povinný vyplatiť na účet advokátovi JUDr. M. Š., CSc...“

## II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy je individuálnym právnym prostriedkom na ochranu ústavne zaručených základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb. Definičným znakom pojmu sťažnosť je zásah orgánu verejnej moci do týchto základných práv alebo slobôd. Zmyslom a účelom sťažnosti je ochraňovať fyzické osoby a právnické osoby pred zásahmi do základných práv alebo slobôd predovšetkým zo strany orgánu štátu [(rozhodnutiami, opatreniami alebo iným zásahom) II. ÚS 187/03, IV. ÚS 197/03].

Predmetom sťažnosti sťažovateľa (ktorý je kvalifikovane právne zastúpený v posudzovanej veci) je porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov) postupom okresného súdu v označenom konaní tým, že mu bola ako účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi odňatá možnosť „*domáhať sa svojich práv*“, a tiež rozhodnutím krajského súdu, ktorý zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C/1061/2001 z 25. januára 2007 z dôvodu, že nebol riadne zistený „*okruh účastníkov konania*“, vo veci sa konalo so zbytočnými prietahmi a právne závery okresného súdu neboli riadne odôvodnené.

Sťažovateľ tvrdí, že ako občan a jediný vlastník právnickej osoby (ktorá podala žalobu o určenie vlastníckeho práva v roku 2001) sa považuje za oprávnenú osobu na podanie sťažnosti v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vyžiadal spis okresného súdu a po jeho preskúmaní zistil, že sťažnosť je podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k sťažovateľovi ústavný súd zobral do úvahy skutočnosť, že nie je účastníkom konania pred okresným súdom, v ktorom má dochádzať k namietanému porušovaniu jeho práv, a ako fyzická osoba ním nikdy nebol (aj keď on tvrdí opak).

Podľa § 90 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje.

Podľa § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (platného a aplikovaného v relevantnom čase) (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) sa na konkurz primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Účinkom vyhlásenia konkurzu podľa § 14 ods. 1 písm. a) a c) zákona o konkurze a vyrovnaní je, že oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádza na správcu... a súdne a iné konania podľa osobitného predpisu, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty..., možno začať na návrh správcu...

Ústavný súd zistil, že v namietanom konaní bola na začiatku konania (od 27. novembra 2001 do 24. septembra 2004) účastníkom konania právnická osoba S., spol. s r. o., M., ktorá podala aj žalobu o určenie vlastníctva, ale neskôr bol na majetok tejto právnickej osoby vyhlásený konkurz.

Dňom vyhlásenia konkurzu krajským súdom (uznesením sp. zn. 3 K 48/04 z 24. septembra 2004) oprávnenie konať za právnickú osobu a právo podávať návrh na začatie konania podľa osobitného predpisu (podľa Občianskeho súdneho poriadku), prešlo na správcu konkurznej podstaty, pretože nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, boli zapísané do konkurznej podstaty a oprávnenie s nimi nakladať v rámci speňažovania konkurznej podstaty nadobudol správca. Neskôr predajom časti podniku v apríli 2007 prešli tieto práva zo správcu konkurznej podstaty na inú spoločnosť a účastníkmi tohto konania sú v súčasnosti obchodná spoločnosť F., s. r. o. B., a žalovaný J. K...

V dôsledku uvedeného nemôže byť sťažovateľ ako fyzická osoba (odlišná od predchádzajúcich účastníkov napadnutého súdneho konania) dotknutý na svojom základnom práve na súdnu ochranu a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov,

keďže medzi napadnutým postupom okresného súdu a tvrdeným porušením jeho základných práv nie je žiadny príčinný vzťah.

Napokon tieto skutočnosti potvrdzuje aj sám sťažovateľ, ktorý v stanovisku z 30. marca 2009 doručenom okresnému súdu 23. apríla 2009 k zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co/206/2007 z 30. marca 2009 (č. 1. 214 súdneho spisu sp. zn. 13 C/1061/2010) v závere uviedol: *„V záujme ochrany práv spoločnosti sa pôvodne spoločnosť S., spol. s r.o. domáhala určenia vlastníckeho práva v tomto konaní. Práva a povinnosti žalobcu v tomto konaní následne prešli vyhlásením konkurzu na správcu konkurznej podstaty, ktorý ich aj vykonával. V rámci zmluvy o predaji majetku časti podniku zo dňa 5. 4. 2007 boli medzi ostatnými majetkovými hodnotami zahrnuté aj aktíva spojené so súdnym sporom OS Michalovce. Išlo o tento súdny spor. Podľa názoru preto prešli práva k sporným nehnuteľnostiam uplatňované v tomto konaní na kupujúceho – F. s. r. o.“*

Keďže sťažovateľ ako fyzická osoba nie je a ani nikdy nebol označený ako účastník konania pred okresným súdom, a teda nie je ani aktívne legitimovaný na podanie sťažnosti ústavnému súdu, na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú neoprávnenou osobou (obdobne napr. IV. ÚS 59/04, I. ÚS 26/08, I. ÚS 343/09, II. ÚS 242/2010) bez toho, aby sa bližšie zaoberal jeho námietkami vo vzťahu k označeným základným právam podľa ústavy a listiny.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010